

A prostitúció

Magyarország férfivilágának színe-java folytonos veszedelemben forog, mert erkölcsössége, becsülete az alkalmyszerzés Scyllája és Charybdise között küzködik!

Avagy nem látják a kendőzött bűnt, a fajtalanságot, mint leselkedik fényes nappal, úgy az est homályában is az utcasarkokon? Mint integet a félre lendített függöny mögül? Mint úzi ledér játékát ezer gázláng fényénél, ott, a titkos bűnök nyilvános színhelyein? [...]

AZ A PROSTITÚTIÓ, AMELY AZ UTCÁN BUJÁLKODIK, A KOR JELE. Nem erkölcsök megrontója, hanem megrontott erkölcsök folyománya. S akik az erkölcsöt megrontották, azok a kerítők, nem ülnek ama bizonyos szurtos házakban, hanem ott ülnek a parkettás szalonok szép bársony bútorain, kezökben, hatalmukban tartva a társadalom igazgatásának szálait. [...] Kavarog az erkölcsstelenség mocsara az ordógörénnyel... – ez az a valódi prostitúció.

(Függetlenség, 1880)

Gyermekvédelem és rendőrség

GEGUS DÁNIEL

A leány, különösen annak a társadalmi rétegnek a leányai, ahonnan a bűnöző fiataikorúak kikerülnek, alig védhetően beledőlnek a prostitúció karjaiba. Abban a pillanatban azután menthetetlenül, vagy legalább majdnem menthetetlenül el vannak veszve. Én legalább azt tapasztaltam, hogy amikor a leány a nemi züllésen keresztülmegy, bekövetkezik a teljes züllés. Tizenkét-tizenhárom éves gyermeklányok beszéltek előttem cinikusan a nemibajukról, s pár évvel alig idősebbeknél találtam akárhányszor azt a megrögzött, fejből ki nem verhető gondolatot, hogy csak prostituáltak akarnak lenni.

Ezeknél már a statisztika nagyon szomorú képet mutat, 50–60 százalékosan betegek s a kórházon keresztül kerülnek hozzám. A számuk félelmetesen nagy. Könnyen meg is találhatjuk ennek a magyarázatát. A fiatalok prostitúáltak kihallgatásánál megdöbbenve hallom sokszor a könnyű megélhetés, illetve pénzszerzés aránytalan nagy számait, amelyek óriási nagy fölényben vannak a tisztességes kereseti lehetőségek felett. Arra a kérdésre, hogy mit kap a szeretkezésért, a száznál is több, kifosztott 16 éves leánygyermek, cinikusan mondja ki a 100 000 koronát, idegen valutában, amely természetesen ennél is jobb, 3–4 dollárt. Hát hogy fizetik ehhez képest a tisztességes munkát? A hivatalnok-kisasszony, masamód-leány, gépipró, a tanítónő, hol marad messze hátul ennél a könnyű s emellett reá még nem is kellemetlen keresetmódnál? Egy rövid pásztoróráért, amelyet a nap 24 órájában akárhányszor megismételhet, 100 000 koronát, esetleg 3–4 dollárt kap. Nem csoda, hogy meddő minden erkölcsi prédikáció, mentési kísérlet.

[...]

Este közeleg, kigyulladnak a lámpák, megnépesülnek az utcák, könnyű öltözetű, feltűnő modorú, kifosztott leányokkal. Kik ezek? Libegve járnak egyik saroktól a másikig, férfiakra kacsintanak, csiklandós dolgokat suttogznak a füledbe, majd eltűnnek a mellékutcák homályában? Kik ezek? Ezek az utca lányai, akiket már elnyelt az utca. Ez a prostitúció, amely szemérmetlenül odaterpeszkedik a tisztességes polgári élet szomszédságába s mocsárba fullaszt minden szép, ártatlan gondolatot.

RENDSZERHIABA, hogy ez így van, hogy a prostitúció odaágyazza magát a tisztességes polgári életbe s inmorális hatásával megmérgezi a polgári erkölcsöket. Most fűrnak-faragnak a prostitúción, s amint hallatszik, mindennel számoltak, csak azzal nem, hogy elvigyék ki, messze a polgári családoktól, a polgári lakásoktól s megmentse a közelségétől a tisztességes polgári társadalmat. Ez a prostitúció évezredek rákfeneje, amelyet kiirtani soha sem tudott az emberi agy.

(Budapest, 1925. 43–46.)